

налогоплательщи- ками: международный опыт / Л. Катыева // Налоговед – 2011. – №9. – С. 75-81.

2. Крисоватий А.І. Податкові системи зарубіжних країн : [навч. посібник] / А. І. Крисоватий. – Тернопіль : Економічна думка, 2001. – 258 с.

3. Світовий досвід оподаткування: Канада [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://minrd.gov.ua/modernizatsiya-dps-uNraini/arNchiv/mijnarodniy-dosvid-rozvitN/svitovui-dosvid/canada>.

4. Хорошаєв Є.С. Фіскальне право країн Великої Вісімки : [монографія] / Є. С. Хорошаєв. – Ніжин : Аспект-Поліграф, 2012. – 342 с.

Едуард ФЕРЕНЦ

слухач магістратури за спеціальністю
«Державна служба»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту
та публічного управління Кривокульська Н.М.)

УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ КООРДИНАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ МІСЦЕВИХ ОРГАНІВ ВЛАДИ В ПИТАННЯХ ОХОРОНИ НАВКОЛИШНЬОГО ПРИРОДНОГО СЕРЕДОВИЩА

Концепцією переходу України до сталого розвитку в якості умови переходу до моделі сталого розвитку визначено структурну перебудову економіки на засадах обов'язкової інтеграції екологічної політики в стратегію економічних реформ.

На думку, Н.Кривокульської, еколого-економічна політика – це система пріоритетів, програмних заходів та ціленаправленої діяльності органів державної влади, інституцій ринкової інфраструктури та суб'єктів господарювання, здійснюваних через систему еколого-економічних заходів, які спрямовані на забезпечення економічної і екологічної безпеки держави та екологічних потреб населення, екологізацію державних функцій управління, господарської діяльності, суспільства в цілому, і які враховують напрацьований світовий досвід, стан і особливості власного соціально-економічного розвитку та віддзеркалюють перспективи національного розвитку країни [1].

У системі управління охороною навколишнього природного середовища повноваження мають як державні органи загальної компетенції (Кабінет Міністрів України, місцеві державні адміністрації), так і органи спеціальної компетенції, місцеві органи державної влади.

Державна екологічна інспекція у Тернопільській області (Держекоінспекція) є територіальним органом Державної екологічної інспекції України, який діє у складі Держекоінспекції України і їй підпорядковується. Держекоінспекція у Тернопільській області відповідно до покладених на неї завдань, визначених Положенням [2]:

1) здійснює державний нагляд (контроль) за додержанням територіальними органами центральних органів виконавчої влади, місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування в частині здійснення делегованих їм повноважень органів виконавчої влади, підприємствами, установами та організаціями незалежно від форми власності і господарювання, громадянами України, іноземцями та особами без громадянства, а також юридичними особами – нерезидентами вимог екологічного законодавства (про: екологічну та радіаційну безпеку; використання та охорону земель; охорону і раціональне використання вод та відтворення водних ресурсів; охорону атмосферного повітря; поводження з відходами та ін.);

2) надає територіальним органам центральних органів виконавчої влади, місцевим органам виконавчої влади, органам місцевого самоврядування приписи щодо зупинення дії чи анулювання в установленому законодавством порядку дозволів, ліцензій, сертифікатів, рішень, лімітів, квот, погоджень, свідоцтв на спеціальне використання природних ресурсів, викиди і скиди забруднюючих речовин у навколишнє природне середовище, розміщення відходів та ін.;

3) вносить у встановленому порядку територіальним органам центральних органів виконавчої влади, місцевим органам виконавчої влади, органам місцевого самоврядування вимоги щодо приведення у відповідність із законодавством прийнятих ними рішень у сфері охорони навколишнього природного середовища, використання, відтворення та охорони природних ресурсів;

4) призначає громадських інспекторів з охорони довкілля і видає їм посвідчення, організовує їх роботу, надає їм методичну та практичну допомогу, вживає заходів щодо усунення виявлених недоліків і порушень у їх діяльності.

Особливо важливе місце у вирішенні питань захисту довкілля має відводитись місцевим органам державної влади. Це пов'язано з тим, що чинне законодавство, наприклад, покладає на місцеві ради систему екологічних функцій і ставить перед ними ряд екологічних завдань (забезпечення раціонального використання природних ресурсів; формування повноцінного життєвого середовища у населених пунктах;

захист від несприятливих природних явищ; запобігання виникненню техногенних аварій та ін.). Разом з тим, досягнення ціленаправленості у їх роботі вимагає координації їх діяльності та постійного удосконалення її механізму. Вектором удосконалення такого механізму повинно стати інформаційне забезпечення. Практика формування і використання екологічних інформаційних ресурсів доводить фрагментарність і недосконалість регулювання такого виду ресурсів, недостатню розвиненість інформаційних ресурсів органів державної влади різних рівнів. Разом з тим, через особливу важливість екологічної інформації для забезпечення екологічної безпеки на загальнодержавному, регіональному і місцевому рівнях інформаційні ресурси органи державної влади, які здійснюють екологічне регулювання, а також Держекоінспекція у Тернопільській області, яка покликана координувати діяльність місцевих органів влади в питаннях охорони навколишнього природного середовища, – інформаційні ресурси мають стати дієвим засобом поширення екологічної інформації серед суб'єктів екологічної комунікації, а також широких верств населення.

Література:

1. Кривокульська Н.М. Екологічний менеджмент : Навч. посібник. – Тернопіль: поліграфічний центр „Матвей”, 2013. – 212с.
2. Положення про державну екологічну інспекцію у Тернопільській області [Електронний ресурс] Режим доступу: http://ekoinspternopil.gov.ua/index.php?option=com_content&task=view&id=13&Itemid=31#3

Ольга ХВАС

слухачка магістратури за спеціальністю
«Державна служба»

(науковий керівник: к. е. н., доцент кафедри менеджменту
та публічного управління Дудкіна О. П.)

МЕХАНІЗМИ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНИМ ОРГАНОМ У КОНТЕКСТІ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ

Публічне адміністрування, на відміну від адміністративного менеджменту, має відкрити дорогу суспільству до самоврядування на всіх рівнях його соціальної структуризації – на рівні державного органу, територіальної громади, регіону, країни в цілому.

Систему публічного адміністрування характеризують ознаки, які визначають, наскільки розвинена демократія в країні. До них належать:

1) вільні громадини, які є головними особами суспільного самоуправління; це економічно незалежні громадяни, соціально і юридично захищені від впливу та тиску з боку політичних опонентів, які мають інтерес до суспільного життя, обізнані в ньому і власним силами та участю впливають на нього; 2) визнання усіх громадян рівними та рівноправними; 3) повага до спільно прийнятих рішень, готовність сумлінно їх виконувати, і особиста відповідальність на результати виконання. Спільне рішення, прийняте внаслідок публічного обговорення і зіставлення різноманітних альтернатив та пропозицій, як правило, найбільш прийнятне, виважене і відповідає інтересам більшості. При цьому повага до прав меншості та надання їй певних контролюючих функцій – надбання сучасної демократії.

Публічна сфера як об'єкт управління покликана виконувати найважливіші функції, що забезпечують взаємодію влади, суспільства та економіки, а саме: визначення суспільних інтересів і цілей; легітимізацію публічної політики та її трансформацію у державну; досягнення цілей щодо задоволення суспільних інтересів; контроль, у тому числі публічний, за станом справ у суспільстві, економіці, соціальній сфері; просвіта громадян з питань функціонування публічної сфери.

У межах суспільної системи публічна сфера охоплює системи: політичну, економічну, соціальну, правову, духовну тощо. На неї впливають геополітичне середовище та зовнішньоекономічні чинники.

Інфраструктура публічної сфери містить чотири складових: економічну (публічний сектор економіки, виробництво суспільних благ, система перерозподілу доходів для задоволення суспільних потреб тощо); соціальну (охорона здоров'я, освіта, система соціального захисту, пенсійне забезпечення, зайнятість населення, соціальна підтримка молоді, суспільний транспорт і засоби комунікації, захист від злочинності і корупції, комунальне обслуговування, підтримка соціальної стабільності); цивільно-політичну (недержавні самостійні об'єднання і асоціації громадян, цивільна мережа формування громадської думки); соціокультурну (інститути збереження і відтворення духовних цінностей суспільства).

Діяльність публічної влади спрямована на вирішення суспільних справ та розповсюджується за територіальним принципом. Їй підкоряються всі, хто знаходиться на певній «підвладній» території. Публічне адміністрування здійснюється особливим прошарком людей, які професійно займаються управлінням і складають апарат влади. Цей апарат підпорядковує своїй волі всі прошарки суспільства, соціальні